

Sygn. akt II K 34/14

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2014r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Rudnik

Protokolant : staż. Monika Szukalska

w obecności Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu Ryszarda Kostrzewy, po rozpoznaniu w dniu 27 października 2014r. w Sieradzu, sprawy **W. C.**, syna J.i Z.z domu C., urodzonego (...)w Ł.,

skazanego prawomocnymi wyrokami:

A. Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 15 marca 2012r. wydanym w sprawie II K 40/11, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 19 grudnia 2012r. wydanym w sprawie II AKa 257/12:

- za przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 278 §5 kk w zw. z art. 11 §2 kk, popełnione w dniu 27 kwietnia 2010r., na karę
4 (czterech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 220 (dwustu dwudziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdzieści) złotych,

- za trzy przestępstwa z art. 263 § 2 kk wchodzące w skład ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 kk, popełnione w okresie od 28 grudnia 2010r. do
13 stycznia 2011r., w dniu 29 grudnia 2010r. oraz w dniu 13 stycznia 2011r., na jedną karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

przy czym w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczoną karę łączną 5 (pięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres tymczasowego aresztowania od dnia 13 stycznia 2011r. do dnia 15 marca 2012r., a skazany odbywa tę karę od dnia 13 stycznia 2011r.,

B. Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 19 grudnia 2013r. wydanym w sprawie II K 37/13, za przestępstwo z art. 280 § 1 kk, popełnione w dniu 29 grudnia 2010r. , na karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdzieści) złotych,

C. Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 25 września 2012r. wydanym w sprawie II K 512/12;

- za przestępstwo z art. 282 kk w zw. z art. 12 kk, popełnione w nieustalonym czasie pod koniec 2008r. lub na początku 2009r., na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za przestępstwo z art. 263 § 2 kk, popełnione w nieustalonym dniu lipca 2009r., na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za przestępstwo z art. 191 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i z art. 12 kk, popełnione w dniu 20 lipca 2009r., na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za przestępstwo z art. 263 § 1 kk, popełnione w nieustalonym dniu lipca 2009r., na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczono karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 2 kk i art. 343 § 2 pkt 2 kpk warunkowo zawieszono na okres próby 6 (sześciu) lat,

W PRZEDMIOCIE WYDANIA WYROKU ŁĄCZNEGO:

1. rozwiązuje orzeczenie o karze łącznej 5 (pięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności zawarte w wyroku opisanym w punkcie **A**,
2. na podstawie art. 85 kk oraz art. 86 §1 kk w zw. z art. 91 § 2 kk w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami opisanymi w punktach **A i B** wymierza skazanemu **W. C.** karę łączną **8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności**,
3. na podstawie art. 85 kk oraz art. 86 §1 i 2 kk w miejsce jednostkowych kar grzywny orzeczonych wyrokami opisanymi w punktach **A i B** wymierza skazanemu **W. C.** karę łączną grzywny w ilości **250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych** ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę **40 (czterdzieści) złotych**,
4. na podstawie art. 577 kpk początek odbywania kary łącznej 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 2 oznacza na dzień 13 stycznia 2011r.,
5. uznaje wyroki opisane w punktach **A i B** w zakresie kar pozbawienia wolności i grzywny za pochłonięte niniejszym wyrokiem łącznym, a w pozostałym zakresie za podlegające odrębnemu wykonaniu,
6. umarza postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w pozostałym zakresie,
7. zasądza od skazanego **W. C.** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z postępowaniem.

Sygn. akt II K 34/14

UZASADNIENIE

W dniu 30 czerwca 2014r. do Sądu Okręgowego w Sieradzu wpłynął wniosek obrońcy **W. C.** o wydanie wyroku łącznego.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Wyrokiem z dnia 15 marca 2012r. wydanym w sprawie II K 40/11 Sąd Okręgowy w Sieradzu:

I. uznał w punkcie 1 **W. C.** w miejsce zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia przestępstwa z art. 280 § 2 kk za winnego dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 280§1 kk, polegającego na tym, że 29 grudnia 2010 r. w G. okręgu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z **D. C.**, **P. W.** i **D. I.**, w celu osiągnięcia korzyści majątkowe, po uprzednim podziale ról, posługując się przedmiotami o wyglądzie jednostek broni palnej, doprowadzili pracownicy Banku Spółdzielczego w S. Oddział w G. **B. F.**, **D. L.**, **M. J.**, **T. J.** i **A. P.** do stanu bezbronności, a także grożąc pozbawieniem życia i wzbudzając u nich obawę spełnienia groźby, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w łącznej kwocie 22.400 zł w różnych nominałach, w ten sposób, iż **W. C.**, **Dariusz J. C.** i **P. W.** weszli na salę operacyjną banku, gdzie:

- **W. C.** posłużył się jednym z przedmiotów o wyglądzie broni palnej trzymając go jak broń palną i okazując go pokrzywdzonym, krzykiem wydawał im polecenia co do zachowania,

- D. C. asekurując W. C. i P. W. posłużył się drugim przedmiotem imitującym broń palną trzymając go jak broń palną,
- P. W., wykorzystując stan bezbronności pokrzywdzonych dokonał zaboru pieniędzy z boksu kasowego, do którego dostał się zmuszając uprzednio krzykiem, groźbą natychmiastowego użycia przemocy i pozbawienia życia oraz uderzeniami w drzwi boks kasjerkę A. P. do otworzenia tychże,
- a D. J. Ignaczak w tym czasie pozostał we wnętrzu zaparkowanego w ustalonym miejscu pojazdu gwarantując sobie i ww. sprawną ucieczkę,

czym działali na szkodę B. F., D. L., M. J., T. J. i A. P. oraz Banku Spółdzielczego w S. Oddział w G.,

i za czyn ten na podstawie art. 280 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierzył mu wnioskowaną przez prokuratora na ostatniej rozprawie przed wydaniem wyroku karę 6 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 złotych,

II. uznał w punkcie 2 W. C. w miejsce zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia przestępstwa z art. 280 § 1 kk za winnego dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 278 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 278 § 5 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, polegającego na tym, że 27 kwietnia 2010 r. w Ł., przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. C., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim podziale ról, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia mienia znacznej wartości w ten sposób, że D. C. prowadzący samochód osobowy, którym obaj się poruszali, zatrzymał go bezpośrednio przy wysiadającej z własnego pojazdu E. B. i pozostał w samochodzie z włączonym silnikiem zabezpieczając szybkie oddalenie się z miejsca zdarzenia, zaś W. C. opuścił samochód, podszedł do E. B. i wyszarpnął, uprzednio chwyciwszy, przewieszoną przez jej ramię torebkę damską wraz ze znajdującymi się w jej wnętrzu, stanowiącymi własność E. B. pieniędzmi w kwocie 300 zł, wystawionymi na nią dokumentami w postaci dowodu osobistego, dowodu rejestracyjnego, polisy OC samochodu marki O. (...) o nr rej. (...), legitymacji studenckiej (...) w Ł., karty płatniczej C.B. karty bankomatowej (...) oraz stanowiących własność Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w Ł. pieniędzy w kwocie 300.000 zł, pieczętki firmowej o treści (...) Sp. z o.o., 2 kart bankomatowych (...) i 2 kart bankomatowych Bank (...), czym działali na szkodę (...) Sp. z o.o. w Ł., ukrywając następnie zrabowane z torebką dokumenty pokrzywdzonej,

i za czyn ten na podstawie art. 294 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierzył mu wnioskowaną przez prokuratora na ostatniej rozprawie przed wydaniem wyroku karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 220 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 złotych, a w związku z tym rozstrzygnięciem na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd orzekł solidarnie z innymi oskarżonymi obowiązek naprawienia szkody poprzez uiszczenie na rzecz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. kwoty 300.000 złotych, a na rzecz E. B. kwoty 435,50 złotych,

III. uznał W. C. za winnego dokonania trzech przestępstw z art. 263 § 2 kk, wchodzących w skład ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 kk, popełnionych w okresie od 28 grudnia 2010 r. do 13 stycznia 2011 r., w dniu 29 grudnia 2010 r. oraz w dniu 13 stycznia 2011 r.,

i za czyny te wymierzył mu jedną karę 3 lat pozbawienia wolności.

Jednocześnie w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności i grzywny Sąd orzekł wnioskowaną przez prokuratora na ostatniej rozprawie przed wydaniem wyroku karę łączną 8 lat pozbawienia wolności, jak też orzekł karę łączną 250 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 złotych, a na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres tymczasowego aresztowania od dnia 13 stycznia 2011 r. do dnia 15 marca 2012 r.

(dowód: odpis wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu wydanego w sprawie II K 40/11 – k. 59 – 67,

zapytanie o karalność – k. 10 – 12,

kopia protokołu rozprawy z dnia 08 marca 2012r. – k. 78 – 97)

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 19 grudnia 2012r. wydanym w sprawie II AKa 257/12 po rozpoznaniu apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 15 marca 2002r. wydanego w sprawie II K 40/11, uchylono zawarte w tym wyroku orzeczenia o karach łącznych pozbawienia wolności i grzywny wobec W. C. oraz uchylono wyrok w stosunku do niego w zakresie rozstrzygnięcia o czynie z punktu I zawartego w punkcie 1 wyroku oraz rozstrzygnięcia z tym związane, jak też z opisu czynu przypisanego m.in. W. C. w punkcie 2 wyeliminowano sformułowanie o działaniu oskarżony w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz sformułowanie: „ukrywając następnie zrabowane z torebkę dokumenty pokrzywdzonej”, a za podstawę prawną skazania przyjęto art. 278 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 278 § 5 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, zaś wymiar orzeczonej kary za to przestępstwo obniżono W. C. do 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Jednocześnie wyrokiem tym Sąd Apelacyjny w Łodzi orzekł wobec W. C. karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

(dowód: odpis wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi wydanego w sprawie II (...)
257/12 – k. 68 – 69)

W. C. orzeczoną wobec niego karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności odbywa od dnia 13 stycznia 2011r., a jej koniec przypada na dzień 13 lipca 2016r.

(dowód: opinia o skazanym wraz z obliczeniem kary – k. 13)

W związku z tym, iż skazany nie uiścił grzywny w ilości 220 stawek dziennych nawet w części, a egzekucja komornika tej należności okazała się bezskuteczna Sąd Okręgowy w Sieradzu postanowieniem z dnia 19 sierpnia 2014r., wydanym w sprawie II Ko 273/14, które uprawomocniło się w dniu 07 października 2014r. zarządził wykonanie wobec skazanego zastępczej kary pozbawienia wolności w ilości 110 dni, którą W. C. ma odbyć od dnia 01 września 2022r. do dnia 20 grudnia 2022r.

(dowód: odpis postanowienia Sądu Okręgowego w Sieradzu wydanego w sprawie
II Ko 273/14 – k. 74,

odpis obliczenia kary – k. 75)

Po rozpoznaniu sprawy w zakresie, w jakim Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 19 grudnia 2012r. wydanym w sprawie II AKa 257/12 uchylił wyrok Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 15 marca 2012r. wydany w sprawie II K 40/11, Sąd Okręgowy w Sieradzu wyrokiem z dnia 19 grudnia 2013r. wydanym w sprawie II K 37/13 uznał W. C. w miejsce czynu z art. 280 § 2 kk zarzucanego mu w punkcie I za winnego dokonania przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 280 § 1 kk, polegającego na tym, że w dniu 29 grudnia 2010r. w G., powiatu (...), województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. C., P. W. i D. I., w ramach uzgodnionego podziału ról, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzając pracownice Banku Spółdzielczego w S. Oddział w G.: B. F., D. L., M. J., T. J. i A. P. do stanu bezbronności oraz grożąc im pozbawieniem życia, które to groźby wzbudziły w nich uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w łącznej kwocie 22.400 złotych w ten sposób, iż W. C., D. C. i P. W. weszli do sali operacyjnej banku, po czym W. C. posłużył się przedmiotem o wyglądzie broni palnej trzymając go w ręce jak bronią palną i okazując pokrzywdzonym oraz krzyknął, że jest to napad i wydał im polecenie położenia się na podłogę, natomiast D. C. asekurując W. C. i P. W. posłużył się innym przedmiotem o wyglądzie broni palnej trzymając go w ręce jak broń palną, zaś P. W. wykorzystując stan bezbronności pokrzywdzonych dokonał zaboru pieniędzy w boksie kasowego, do którego dostał się zmuszając uprzednio kasjerkę A. P. groźbą natychmiastowego użycia przemocy i pozbawienia życia oraz uderzeniami w drzwi boksów do ich otworzenia, natomiast D. I. w tym czasie pozostawał we wnętrzu zaparkowanego w ustalonym miejscu samochodu w celu zagwarantowania sobie oraz W. C., D. C. i P. W. ucieczki po dokonaniu rozboju, czym działali na szkodę B. F., D. L., M. J., T. J., A. P. i Banku Spółdzielczego w S. Oddział w G., i za czyn ten na podstawie art.

280 § 1 kk oraz art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę 6 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 złotych, a ponadto na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec W. C. solidarnie wraz z innymi oskarżonymi obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez uiszczenie na rzecz (...) S.A. Oddział w Ł. kwoty 22.400 złotych.

(dowód: odpis wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu wydanego w sprawie II K 37/13 – k. 70 - 72)

. zapytanie o karalność – k. 10 – 12)

Wyrokiem z dnia 29 maja 2014r. wydanym w sprawie II AKa 65/14 Sąd Apelacyjny w Łodzi utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 19 grudnia 2013r. wydany w sprawie II K 37/13.

(dowód: odpis wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi wydanego w sprawie II AKa 65/14 – k. 73)

Kara pozbawienia wolności w wymiarze 6 lat ma zostać wprowadzona do wykonania w dniu 13 lipca 2016r.

(dowód: opinia o skazanym wraz z obliczeniem kary – k. 13)

W związku z tym, iż skazany nie uiszczył grzywny w ilości 100 stawek dziennych nawet w części, a egzekucja komornika tej należności okazała się bezskuteczna Sąd Okręgowy w Sieradzu postanowieniem z dnia 09 września 2014r., wydanym w sprawie II Ko 297/14, które uprawomocniło się w dniu 23 września 2014r. zarządził wykonanie wobec skazanego zastępczej kary pozbawienia wolności w ilości 50 dni, którą W. C. ma odbyć od dnia 13 lipca 2022r. do dnia 01 września 2022r.

(dowód: odpis postanowienia Sądu Okręgowego w Sieradzu wydanego w sprawie II Ko 297/14 – k. 76,

odpis obliczenia kary – k. 77)

Na posiedzeniu wyznaczonym w celu rozstrzygnięcia wniosku o wydanie wyroku w trybie art. 335 kpk Sądu Rejonowy w Wołominie wydał w dniu 25 września 2012r. wyrok w sprawie II K 512/12 i skazał W. C.:

- za przestępstwo z art. 282 kk w zw. z art. 12 kk, popełnione w nieustalonym czasie pod koniec 2008r. lub na początku 2009r., na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- za przestępstwo z art. 263 § 2 kk, popełnione w nieustalonym dniu lipca 2009r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- za przestępstwo z art. 191 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i z art. 12 kk, popełnione w dniu 20 lipca 2009r., na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

- za przestępstwo z art. 263 § 1 kk, popełnione w nieustalonym dniu lipca 2009r., na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczono wobec niego karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 2 kk i art. 343 § 2 pkt 2 kpk warunkowo zawieszono na okres próby 6 lat. Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w dniu 03 października 2012r., a do chwili obecnej nie zarządzono wykonania kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej tym wyrokiem.

(dowód: odpis protokołu posiedzenia – k. 47 – 49,

odpis wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie wydanego w sprawie II K

512/12 – k. 50 – 53,

zarządzenie wykonania wyroku – k. 54,

zapytanie o karalność – k. 10 - 12)

Zachowanie W. C. w trakcie odbywania kary łącznej 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym we W. jest poprawne. Za prezentowaną postawę był sześć razy nagradzany, natomiast nie był karany dyscyplinarnie. Raz korzystał z ulgi. Wśród osadzonych relacje personalne układa właściwie. Nie identyfikuje się z przejawami podkultury przestępczej. Wobec przełożonych przyjmuje postawy regulaminowe. Przestrzega ustalony porządek wewnętrzny. W stopniu dobrym dba o wygląd zewnętrzny oraz ład i czystość w celi mieszkalnej. Orzeczoną karę pozbawienia wolności odbywa w systemie zwykłym, jednakże wyraża chęć odbywania pozostałej części kary w systemie oddziaływania programowego. W warunkach izolacji więziennej nie jest objęty nauczaniem z uwagi na brak zainteresowania w tym zakresie. Nie jest zatrudniony odpłatnie na terenie zakładu karnego. Udziela się społecznie na rzecz oddziału mieszkalnego, sprzęta. Wyraża stałą gotowość do pracy. Wobec W. C. nie stosowano środków przymusu bezpośredniego. Zachowań agresywnych i samooagresywnych z jego strony nie odnotowano. Nie uczestniczy w systemie przepustkowym. Z zezwoleń na czasowe opuszczenie zakładu karnego nie korzystał. W wolnym czasie ogląda programy telewizyjne, słucha muzyki i czyta prasę oraz książki. Korzysta ze świetlicy oddziału mieszkalnego oraz z biblioteki pawilonowej. Szczególnych zainteresowań nie przejawia. Leczenia odwykowego i specjalistycznego nie wymaga. Jest kawalerem, ma jedno dziecko. Posiada zobowiązania finansowe w kwocie ponad 346.000 złotych, których nie realizuje z uwagi na brak dochodów. Kontakt zewnętrzny utrzymuje z konkubiną oraz matką. W rozmowach wychowawczych na temat popełnionych przestępstw i dotychczasowego stylu życia wypowiada się krytycznie. Przyznaje się, żałuje tego co zrobił. Przed osadzeniem w zakładzie karnym W. C. przepracował 18 lat i posiadał pozytywną opinię w miejscu zamieszkania.

(dowód: opinia o skazanym z Zakładu Karnego we W. – k. 13 – 13 odwrot)

Analizując zgromadzone w sprawie dowody Sąd uznał je za w pełni wiarygodne. Dowody te stanowiły bowiem dokumenty urzędowe, a mianowicie odpisy wyroków, postanowień, obliczeń kary, protokołu rozprawy z dnia 08 marca 2012r., zapytanie o karalność czy opinia o skazanym z Zakładu Karnego we W., które korelowały ze sobą i wzajemnie się uzupełniały, a przy tym żadna ze stron ich wiarygodności nie zaprzeczała. W szczególności brak jest podstaw do zakwestionowania opinii na temat skazanego z Zakładu Karnego we W. uwzględniając fakt, że skazany przebywa w tym zakładzie karnym już od ponad 3 lat, w związku z czym możliwe było dokonanie miarodajnej oceny jego zachowania w trakcie pobytu w tymże zakładzie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wyrok łączny jest instytucją karnoprawną, której zadaniem jest realizacja prawa karnego materialnego w zakresie kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów na kary tego samego rodzaju lub inne podlegające połączeniu. Warunki łączenia kar określa art. 85 kk. W świetle tego przepisu orzeczenie kary łącznej może nastąpić wtedy, gdy :

- a. sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw;
- b. przestępstwa te zostały popełnione zanim zapadł pierwszy, chociażby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich;
- c. za przestępstwa te zostały wymierzone kary tego samego rodzaju albo inne podlegające połączeniu.

Jak wynika z powyższego warunkiem wydania wyroku łącznego i wymierzenia na jego mocy kary łącznej jest to, aby przestępstwa ustalone różnymi prawomocnymi wyrokami popełnione zostały przez sprawcę, zanim zapadł pierwszy

wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu.

W przedmiotowej sprawie bez wątpienia zachodzą podstawy do orzeczenia kary łącznej w wyroku łącznym w stosunku do kar pozbawienia wolności i grzywny orzeczonych:

- wyrokiem Sądu Okręgowego w Sieradzu wydanym w sprawie II K 40/11 zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi wydanym w sprawie II AKa 257/12,

- wyrokiem Sądu Okręgowego w Sieradzu wydanym w sprawie II K 37/13.

Chronologicznie pierwszym z tych wyroków jest wyrok Sądu Okręgowego w Sieradzu w sprawie II K 40/11 (zmieniony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi wydanym w sprawie II AKa 257/12), który został wydany w dniu 15 marca 2012r., zaś czyny przypisane tym wyrokiem, w zakresie w jakim się on uprawomocnił w związku z wydaniem przez Sąd Apelacyjny w Łodzi wyroku w sprawie II AKa 257/12, zostały popełnione:

- w dniu 27 kwietnia 2010r.,

- w okresie od 28 grudnia 2010r. do 13 stycznia 2011r.,

- dniu 29 grudnia 2010r.

- w dniu 13 stycznia 2011r.

Jeżeli natomiast chodzi o wyrok Sądu Okręgowego w Sieradzu w sprawie II K 37/13, to został on wprawdzie wydany w dniu 19 grudnia 2013r., lecz dotyczył przestępstwa dokonanego w dniu 29 grudnia 2010r., a więc przed wydaniem wyroku w sprawie II K 40/11 (nie mogło być zresztą inaczej, skoro sprawa o czyny objęte obydwoma wyrokami pierwotnie toczyła się pod jedną sygnaturą II K 40/11). Jednocześnie w obu tych sprawach zostały wymierzone bezwzględne kary pozbawienia wolności, a także kary grzywny, które podlegają łączeniu. Tym samym jeżeli chodzi o wyroki wydane w sprawach II K 40/11 i II K 37/13, spełnione zostały wszystkie przesłanki określone w art. 85 kk i w art. 569 kpk, których wypełnienie warunkuje orzeczenie w wyroku łącznym kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny obejmujących jednostkowe kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzone tymi wyrokami.

Teoretycznie spełnione zostały również przesłanki do połączenia w wyroku łącznym kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 25 września 2012r. wydanym w sprawie II K 512/12 z karami orzeczonymi wyrokami Sądu Okręgowego w Sieradzu wydanymi w sprawach II K 40/11 i II K 37/13. Otóż wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołominie wydanym w sprawie II K 512/12 W. C. skazano za przestępstwa popełnione:

- w nieustalonym czasie pod koniec 2008r. lub na początku 2009r.,

- w nieustalonym dniu lipca 2009r.,

- w dniu 20 lipca 2009r.,

- w nieustalonym dniu lipca 2009r.,

a więc przed wydaniem wobec skazanego pierwszego wyroku skazującego, który został wydany w dniu 15 marca 2012r. w sprawie II K 40/11 Sądu Okręgowego w Sieradzu, a przy tym za każdy z tych czynów wymierzono kary jednostkowe pozbawienia wolności, podobnie jak w sprawach II K 40./11 i II K 37/13. Niemniej nie można zapominać, że choć wyrok w sprawie II K 512/12 zapadł w dniu 25 września 2012r., a więc już po dniu 08 czerwca 2010r., kiedy to weszła w życie ustawa z dnia 05 listopada 2009r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy, ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2009r., Nr 206, poz. 1589) nowelizująca między innymi przepisy kodeksu karnego o karze łącznej, to jednak czyny, za które wyrokiem tym orzeczono kary jednostkowe zostały popełnione przed 8 czerwca 2010r. W

związku z tym obowiązkiem Sądu Okręgowego przy wydawaniu wyroku łącznego, było – w świetle art. 4 § 1 kk – wzięcie pod uwagę przepisów sprzed nowelizacji kodeksu karnego, która weszła w życie w dniu 08 czerwca 2010r., i zastosowanie tychże przepisów, jeżeli okażą się względniejsze dla sprawcy. Tymczasem nie podlega dyskusji, że w przypadku W. C. i badania możliwości połączenia kar orzeczonych wobec tego skazanego wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołominie wydanym w sprawie II K 512/12 z karami orzeczonymi w pozostałych sprawach, to przepisy kodeksu karnego sprzed opisanej wyżej nowelizacji są względniejsze. Trzeba bowiem zauważyć, że wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołominie orzeczono wobec skazanego karę łączną pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Tymczasem art. 89 § 1 kk przewidywał, że w wypadku łączenia kar bezwzględnych pozbawienia wolności i kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania można orzec karę łączną pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 69 kk. Wówczas obowiązujące przepisy nie przewidywały możliwości połączenia kary bezwzględnej pozbawienia wolności z karą pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Także w świetle ugruntowanego w judykaturze stanowiska przepisy kodeksu karnego sprzed nowelizacji nie pozwalały na połączenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności oraz kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i orzeczenie kary łącznej bez warunkowego zawieszenia jej wykonania (patrz: wyrok Sadu Najwyższego z dnia 11 lipca 2008r. wydany w sprawie III KK 82/08, LEX nr 424889, wyrok Sadu Najwyższego z dnia 18 lutego 2009r. wydany w sprawie V KK 13/09, OSNWSK 2009/1/461, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2009r. wydany w sprawie IV KK 69/09, LEX nr 491364). Dopiero na mocy ustawy z dnia 05 listopada 2009r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy, ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2009r., Nr 206, poz. 1589), która weszła w życie w dniu 08 czerwca 2010r., w art. 89 kk dodano §1a, zgodnie z którym połączenie kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania może skutkować orzeczeniem kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia, które to uregulowanie nie pozostawia wątpliwości, że tym bardziej w wypadku połączenia kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania z karą pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania można orzec bezwzględną karę pozbawienia wolności. W tej sytuacji ponieważ w świetle przepisów kodeksu karnego sprzed nowelizacji, które jako względniejsze będą miały zastosowanie w tej sprawie, nie można połączyć kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania z karą bez takiego zawieszenia w sytuacji, w której orzeczona kara łączna byłaby karą bezwzględną, zaś w tym konkretnym przypadku kara łączna pozbawienia wolności musiałaby być karą bezwzględną uwzględniając choćby wymiar najwyższej kary jednostkowej (6 lat pozbawienia wolności), to tym samym należało umorzyć postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w zakresie obejmującym kary orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołominie wydanym w sprawie II K 512/12. Można byłoby ewentualnie rozważyć kwestię możliwości wydania wyroku łącznego obejmującego również kary jednostkowe orzeczone w sprawie II K 512/12, gdyby nie pogorszyłyby to sytuacji skazanego, a więc gdyby Sąd zastosował zasadę pełnej absorpcji. Niemniej jednak uwzględniając stosunkowo długi okres czasu, jaki dzielił te czyny od czynów przypisanych wyrokami wydanymi w sprawach II K 40/11 i II K 37/13 Sądu Okręgowego w Sieradzu, jak też różny charakter przynajmniej części tych przestępstw w stosunku do czynów przypisanych pozostałymi wyrokami, brak było podstaw do orzeczenia kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji. Poza tym kara łączna z zastosowaniem pełnej absorpcji nie spełniłaby celów w zakresie prewencji indywidualnej oraz w zakresie kształtowania świadomości sprawnej społeczności. Stanowiłaby bowiem zły sygnał zarówno dla skazanego jak i społeczeństwa, że za szereg poważnych przestępstw W. C. faktycznie nie poniósłby kary. Na marginesie należy również zauważyć, że wyrok w sprawie II K 512/12 Sądu Rejonowego w Wołominie został wydany w trybie art. 335 kpk, a więc w sytuacji, w której prokurator uzgodnił z W. C. wymiar kar jednostkowych i kary łącznej oraz warunkowe zawieszenie wykonania tejże kary łącznej. W związku z tym ewentualny wyrok łączny obejmujący te kary w sytuacji, w której orzeczona kara łączna nie mogłaby zostać wymierzona z zastosowaniem pełnej absorpcji i byłaby karą bezwzględną, złamałby ten układ.

Reasumując należy stwierdzić, że połączeniu w przypadku W. C. mogły podlegać tylko i wyłącznie kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny orzeczone wyrokami:

- Sądu Okręgowego w Sieradzu wydanym w sprawie II K 40/111 zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi w sprawie II AKa 257/12,

- Sądu Okręgowego w Sieradzu wydanym w sprawie II K 37/13,

natomiast postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w pozostałym zakresie, a konkretnie w zakresie dotyczącym kar orzeczonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołominie wydanym w sprawie II K 512/12 należało – zgodnie z art. 572 kpk - umorzyć .

Skoro spełnione zostały warunki do orzeczenia kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych wspomnianymi wyżej wyrokami, to należało przeanalizować kryteria łączenia tych kar. Zostały one określone w art. 86§1 kk. Zgodnie z tym przepisem karę łączną wymierza się od najwyższej z kar wymierzonych za dane przestępstwo w wyroku podlegającym łączeniu do sumy kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa, nie przekraczając – w przypadku kary pozbawienia wolności - 15 lat pozbawienia wolności. W. C. wyrokiem Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 15 marca 2012r. wydanym w sprawie II K 40/11, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi wydanym w sprawie II AKa 257/12 wymierzono za przypisane mu przestępstwa kary jednostkowe odpowiednio 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 220 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 złotych, natomiast wyrokiem Sądu Okręgowego w Sieradzu wydanym w sprawie II K 37/13 orzeczono wobec niego karę 6 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 złotych. Stosownie więc do wynikających z art. 86§1 kk reguł wymierzone niniejszym wyrokiem łącznym kary łączne winny się zawierać w granicach od 6 lat pozbawienia wolności i 220 stawek dziennych grzywny (zasada absorpcji) do 13 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności i 320 stawek dziennych grzywny (zasada kumulacji). Podkreślenia w tym miejscu wymaga również fakt, iż bez znaczenia dla rozstrzygnięcia o wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności orzekanej w wyroku łącznym pozostaje kara łączna orzeczona przez Sąd Apelacyjny w Łodzi w sprawie II AKa 257/12. Sąd wydając wyrok łączny, nie jest związany wymierzonymi w poszczególnych sprawach karami łącznymi, nie można w takiej sytuacji mówić o powadze rzeczy osądzonej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 31 lipca 2008r. wydany w sprawie II AKa 208./08, LEX nr 469958, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 01 czerwca 2006r. wydany w sprawie II AKa 166/06, LEX nr 196124). Zgodnie z utrwalonym w judykaturze stanowiskiem przepisy dotyczące zasad orzekania kary łącznej w wyroku łącznym nie zawierają wprost przepisów zakazujących pogarszania sytuacji oskarżonego przy wymierzaniu wyroku łącznym nowej kary łącznej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 1997r. wydany w sprawie VI KKN 123/97, Prokuratura i Prawo 1997/11/14). W świetle tych rozważań fakt, że wobec W. C. orzeczono wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi wydanym w sprawie II AKa 257/12 zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Sieradzu wydanym w sprawie II K 40/11 karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, nie oznaczał, że Sąd mógł orzec karę łączną w granicach od 6 lat do 11 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd mógł w tym wypadku orzec wobec skazanego karę łączną od 6 lat pozbawienia wolności do 13 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Z drugiej strony niewątpliwie konieczna była w tym wypadku ostrożność w ocenie biorąc pod uwagę zasadę wyrażoną w art. 4 kpk.

Wydając wyrok łączny Sąd nie rozstrzyga ponownie o stopniu społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw i winie, lecz przede wszystkim powinien rozważyć przedmiotowo – podmiotowy związek zachodzący między realnie zbiegającymi się przestępstwami oraz położyć nacisk na cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara łączna ma odnieść w stosunku do skazanego, a także cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Przy wydaniu wyroku łącznego uzasadnione jest uwzględnienie także okoliczności, które nastąpiły po wymierzeniu kar w sprawach prawomocnie osądzonych, a w tym zachowania się skazanego w trakcie wykonywania kar, na co wskazuje choćby treść art. 571§1 kpk.

W świetle utrwalonego w judykaturze stanowiska (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 03 stycznia 1997 roku wydany w sprawie II AKa 321/96 - Orz. Prok. i Pr. 1997, nr 7-8) zasadę absorpcji przy orzekaniu kary łącznej można zastosować w szczególności wówczas, gdy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami zachodzi bardzo bliski związek przedmiotowy i podmiotowy, a przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w

wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy. Z drugiej strony trzeba także wskazać na wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 lipca 2000r. (II AKa 171/00, OSA 2001, nr 1), w którym wskazano, że z reguły popełnienie większej ilości przestępstw jest czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji.

Związek przedmiotowy zbiegających się realnie przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych czynów: bliskość czasowa ich popełnienia (najbliższy związek zachodzi gdy czyny popełniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), rodzaj naruszonego dobra prawnego (najbliższy związek występuje przy tożsamości dóbr), sposób działania sprawcy (najbliższy związek przy podobnym sposobie działania). Trzeba też pamiętać o związku dotyczącym osób pokrzywdzonych (najściślejszy związek zachodzi, gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę). W aspekcie podmiotowym chodzi m.in. o motywy bądź pobudki, jakimi kierował się sprawca (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 października 2008 r. w sprawie II AKa 93/08, Prokuratura i Prawo - wkładka 2009/5/33). Przez związek podmiotowo – przedmiotowy rozumieć należy przede wszystkim podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację, czas i miejsce popełnienia każdego z nich (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 2 lipca 1992r., II AKr 117/92, KZS 1992/3-9/50).

Odnosząc powyższe rozważania do realiów przedmiotowej sprawy przy wymierzaniu W. C. kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny w pierwszej kolejności należało rozważyć związek łączący czyny, za które orzeczono kary podlegające łączeniu. Niewątpliwie zachodzi stosunkowo bliski stosunek czasowy pomiędzy przestępstwami przypisanymi W. C. w sprawach II K 40/11 i II K 37/13 Sądu Okręgowego w Sieradzu. Zostały one popełnione od 27 kwietnia 2010r. do 13 stycznia 2011r., a więc na przestrzeni zaledwie niecałych 9 miesięcy, zaś nie licząc czynu z dnia 27 kwietnia 2010r. pozostałe przestępstwa zostały popełnione na przestrzeni zaledwie 17 dni. Zachodzi też pomiędzy nimi bliski związek wynikający z faktu, że stanowiły one efekt wspólnego działania z D. C., prowadzonej przez nich wspólnie działalności przestępczej, której elementem składowym było również dokonanie czynów z art. 263 § 2 kk przypisane w sprawie II K 40/11. Należy również zauważyć, że w przypadku czynów popełnionych w dniu 27 kwietnia 2010r. w Ł. oraz w dniu 29 grudnia 2010r. w G., były to czyny przeciwko mieniu, ukierunkowane na zdobycie w przestępczy sposób środków pieniężnych, a przy tym stanowiły ówczesny sposób na życie W. C.. Powyższe okoliczności niewątpliwie wskazują na bliski związek łączący czyny, za które orzeczono kary jednostkowe i tym samym przemawiają za orzeczeniem wobec skazanego kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny przynajmniej z zastosowaniem zasady asperacji zbliżonej do zasady absorpcji.

Za takim rozstrzygnięciem przy orzekaniu kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny przemawia także fakt, że przed osadzeniem w zakładzie karnym skazany cieszył się pozytywną opinią środowiskową, a przede wszystkim okoliczność, iż w stosunku do niego wydana została wyjątkowo pozytywna opinia z Zakładu Karnego we W. dotycząca jego postępowania w trakcie już prawie 4 – letniego pobytu w zakładzie karnym. Otóż jego zachowanie w trakcie odbywania kary łącznej 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności jest poprawne. Za prezentowaną postawę W. C. był aż sześciokrotnie nagradzany, a przy tym nie był karany dyscyplinarnie. Właściwie układa relacje personalne wśród osadzonych. Nie identyfikuje się z przejawami podkultury przestępczej. Wobec przełożonych przyjmuje postawy regulaminowe. Przestrzega ustalonego porządku wewnętrznego, a także dba o wygląd zewnętrzny oraz ład i czystość w celi mieszkalnej. Odbywa karę w systemie zwykłym, jednakże wyraża chęć odbywania pozostałej części kary w systemie oddziaływania programowego. Ponadto skazany udziela się społecznie na rzecz oddziału mieszkalnego oraz wyraża stałą gotowość do pracy. Nie stosowano wobec niego środków przymusu bezpośredniego, nie przejawia zachowań agresywnych. Korzysta ze świetlicy oddziału mieszkalnego oraz z biblioteki pawilonowej. Co również bardzo ważne w rozmowach wychowawczych wypowiada się krytycznie na temat popełnionych przestępstw i dotychczasowego stylu życia, żałuje tego co zrobił. A zatem skazany cieszy się wyjątkowo dobrą opinią w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności, a przy tym obserwacja jego postępowania obejmuje długi okres czasu, a mianowicie prawie 4 lata, co wskazuje, że nie jest to tylko postawa koniunkturalna, przyjęta na potrzeby przedmiotowej sprawy i niewątpliwie w istotnym stopniu przemawia na korzyść skazanego przy rozstrzygnięciu o karach łącznych pozbawienia wolności i grzywny tym bardziej w sytuacji, w której w opinii tej nie zostały zawarte jakiegokolwiek zapisy, które ukazywałyby

skazanego w negatywnym świetle poza oczywistymi kwestiami, że nie realizuje on zobowiązań pieniężnych, co wynika z tego, że przebywa w zakładzie karnym a nie udało mu się podjąć w tymże zakładzie pracy zarobkowej.

Poza tym w przypadku rozstrzygnięcia o karze łącznej grzywny nie można nie zauważyć, że chodzi w tym wypadku o połączenie jednostkowych kar grzywny orzeczonych za w sumie tylko dwa przestępstwa.

Przy rozstrzygnięciu o karach łącznych pozbawienia wolności i grzywny nie można jednak zapominać o okolicznościach, które przemawiają za orzeczeniem tych kar w wymiarze choć zbliżonym do kar, które mogłyby zostać wymierzone z zastosowaniem zasady kumulacji. W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że już wydaniu wyroku w sprawie II K 40/11 W. C. został skazany kolejnym wyrokiem, tym razem Sądu Rejonowego w Wołominie w z dnia 25 września 2012r. wydanym w sprawie II K 512/12 i to za poważne przestępstwa, a mianowicie za czyny z art. 282 kk w zw. z art. 12 kk, art. 263 § 2 kk, art. 263 § 1 kk oraz z art. 191 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i z art. 12 kk, popełnione jeszcze przed dokonaniem czynów przypisanych mu w sprawach II K 40/11 i II K 37/13. Z drugiej jednak strony nie można zapominać, że wyrok ten stanowił element rozliczenia się W. C. z kryminalną przeszłością, a orzeczone w tej sprawie kary jednostkowe oraz kara łączna zostały przez niego wcześniej uzgodnione z prokuratorem.

Ponadto należy podkreślić, że kara łączna pozbawienia wolności, którą Sąd ma wymierzyć ma być karą za w sumie aż pięć przestępstw i to za czyny bardzo poważne, jak rozbój, kradzież i posiadanie broni palnej. Wskazane okoliczności należy mieć w szczególności na względzie przy rozpatrywaniu celów, jakie ma spełnić kara łączna czy w zakresie funkcji wychowawczej wobec skazanego czy też w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Jeżeli bowiem za tak poważne czyny i to w ilości aż pięciu orzeczona kara łączna miałaby oscylować w granicach tylko nieco przekraczających 6 lat pozbawienia wolności, to byłby to niewątpliwie zły sygnał dla społeczeństwa, iż tego typu czyny i to w dodatku dokonane kilkakrotnie nie spotkały się z odpowiednią reakcją ze strony wymiaru sprawiedliwości. Podobnie w przypadku samego W. C. orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności z zastosowaniem zasady asperacji zbliżonej do zasady absorpcji, oznaczałoby, że cały szereg przypisanych mu, a przy tym poważnych, przestępstw pozostałby tak naprawdę bez realnych konsekwencji.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd – po uprzednim uchyleniu kary łącznej 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi wydanym w sprawie II AKa 257/12 - na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk w zw. z art. 91§2 kk – wymierzył W. C. karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 8 lat, zaś na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk karę łączną grzywny w ilości 250 stawek dziennych, w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności i grzywny orzeczonych wyrokami:

- Sądu Okręgowego w Sieradzu wydanym w sprawie II K 40/111 zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi w sprawie II AKa 257/12,
- Sądu Okręgowego w Sieradzu wydanym w sprawie II K 37/13.

Tym samym Sąd zastosował zasadę asperacji. Kary łączne pozbawienia wolności i grzywny w tym wymiarze są karami uwzględniającymi wskazane wyżej przesłanki, które należy mieć na względzie przy orzekaniu kary łącznej, karami i które spełnią również cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec skazanego oraz cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W realiach niniejszej sprawy, w świetle wcześniejszych rozważań nie było zwłaszcza możliwości orzeczenia kar łącznych w wyższym wymiarze.

Na podstawie art. 86§2 kk - uwzględniając sytuację materialną i osobistą W. C., który podczas pobytu w zakładzie karnym nie ma pracy, a posiada zobowiązania w wysokości ponad 346.000 złotych - Sąd określił wysokość jednej stawki dziennej kary łącznej grzywny na kwotę 40 zł, a więc sumę zbliżoną do ustawowego minimum.

W tym miejscu należy dodatkowo zauważyć, że kary pozbawienia wolności i grzywny, które podlegały łączeniu, obejmowały kary jednostkowe za przestępstwa, które pierwotnie podlegały łącznemu rozpoznaniu w sprawie II K 40/11 Sądu Okręgowego w Sieradzu, a wówczas Sąd orzekł za te czyny kary łączne właśnie 8 lat pozbawienia wolności i 250 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 złotych, zaś wyrok ten nie był

skarżony przez oskarżyciela publicznego w odniesieniu do orzeczonych kar jednostkowych i kary łącznej. Mało tego prokurator w ostatnim słowie przed wydaniem wyroku w sprawie II K 40/11 Sądu Okręgowego w Sieradzu wnosił o wymierzenie W. C. kary łącznej właśnie 8 lat pozbawienia wolności. W związku z powyższym tym bardziej brak było podstaw do orzeczenia wobec skazanego kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny w wyższym wymiarze również dlatego, że byłyby to rozstrzygnięcia kłócące się z elementarnym poczuciem sprawiedliwości. Wprawdzie należy zauważyć, że po wydaniu wyroku w sprawie II K 40/11 W. C. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołominie wydanym w sprawie II K 512/12, niemniej nie można zapominać, że chodziło w tym wypadku o czyny popełnione przed dokonaniem przestępstw, za które został on skazany w sprawie II K 40/11, a przy tym wyrok ten stanowił element rozliczenia się W. C. z kryminalną przeszłością, zaś orzeczone w tej sprawie kary jednostkowe oraz kara łączna zostały przez niego wcześniej uzgodnione z prokuratorem. Poza tym nie można zapominać, że w sprawie o wydanie wyroku łącznego jako okoliczność w istotnym stopniu przemawiająca na korzyść skazanego pojawiła się wyjątkowo pozytywna opinia o W. C., jeżeli chodzi o jego zachowanie w trakcie prawie już 4 – letniego pobytu w zakładzie karnym, którą siłą rzeczy nie mógł dysponować Sąd Okręgowy wydający wyrok w sprawie II K 40/11 i uwzględnić jej jako istotnej okoliczności przemawiającej na korzyść skazanego przy orzekaniu kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny.

Na podstawie art. 577 kpk Sąd oznaczył początek odbywania przez W. C. kary łącznej pozbawienia wolności na dzień 13 stycznia 2011r.

Sąd uznał wyroki Sądu Okręgowego w Sieradzu wydane w sprawach II K 40/11 i II K 37/13 w zakresie kar pozbawienia wolności i grzywny za pochłonięte wyrokiem łącznym, a w pozostałym zakresie za podlegające odrębnemu wykonaniu

Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od skazanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z niniejszym postępowaniem nie znajdując podstaw do zwolnienia go z obowiązku ich uiszczenia. Na wydatki te złożyły się koszty doręczeń w kwocie 20 złotych oraz koszt karty karnej w wysokości 50 złotych.